

fessor Baumgarten foretage en virkelig Undersøgelse engang.«

»Det faar jeg hende aldrig til. Men det er heller ikke det . . . Det er ikke det, Asmus!«

»Hvad mener du?«

»Kan du huske, vi har engang talt sammen om denne »Sjælehelse«, som man hører saa meget om nu. Du kaldte den hele Bevægelse for Humbug og Kvaksalveri.«

»Har jeg gjort det, saa har jeg ikke løjet.«

»Men du maa dog indrømme, at det er mærkelige Helbredelser der fortælles om. Vi traf selv for nylig i Italien en Generalkonsulinde Kolding, der var bleven kureret ved en saadan sjælelig Behandling . . . Jeg skal ikke nævne Navnet paa Lægen, for saa tror du mig sagtens slet ikke. Hun havde som ung altid været saa syg, at hun ikke troede hun kunde leve. Og nu saae hun ud som Sundheden selv, var rund og robust.«

»Jeg veed det. Jeg kender tilfældigvis lidt til den Dame. Hun var i sin Ungdom skrækkelig hysterisk. At hun nogensinde har været virkelig syg er en ren og skær Indbildning.«

»Det kan jo være. Men den Indbildning blev hun altsaa lykkelig befriet for. Og Resultatet er, at hun nu er gift og har fire sunde og prægtige Børn.«

»Ja, lille Tante, jeg veed det godt altsammen. Jeg